



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **A. C., s. r. o., IČO X**
sídlem X
zastoupená advokátem JUDr. Milanem Jelínkem
sídlem Malé náměstí 124, 500 03 Hradec Králové

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro Středočeský kraj**
sídlem Žitná 12, 120 00 Praha 2

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

takto:

- I. Postup žalovaného, který po dobu trvání daňové kontroly daně z přidané hodnoty žalobkyně za zdaňovací období říjen 2015, prosinec 2015 a leden 2016 zadržoval žalobkyni nadměrný odpočet ze zdanitelných plnění, která nebyla plněními, jejichž předmětem byl nákup a prodej komodity řepkový olej, byl nezákonným zásahem.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce, JUDr. Milana Jelínka, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku 183 579,84 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah relevantních podání účastníků

1. Žalobkyně se třemi žalobami podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhala vydání rozsudku, kterým by soud žalovanému uložil do pěti, popř. do třiceti dnů od právní moci rozsudku rozhodnout o stanovení daně z přidané hodnoty (dále též jen „DPH“) žalobkyně za zdaňovací období říjen 2015, prosinec 2015 a leden 2016 v rozsahu, v němž tato daň není dotčena rozsahem probíhající daňové kontroly uskutečněných

a přijatých zdanitelných plnění, jejichž předmětem byl nákup a prodej komodity surový řepkový olej.

2. Poté, co Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) zrušil rozsudkem ze dne 11. 5. 2017, č. j. 6 Afs 264/2016-44, vyhovující rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 10. 2016, č. j. 48 Af 21/2016-40, a rozsudkem ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 Afs 271/2017-191, zamítavý rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 6. 2017, č. j. 48 Af 3/2017-34, soud usnesením ze dne 17. 9. 2020, č. j. 48 Af 21/2016-79, spojil žaloby ke společnému projednání.
3. Podáním ze dne 16. 11. 2020 žalobkyně s odkazem na rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2020, č. j. 1 Afs 22/2020-34, navrhla, aby vzhledem k tomu, že v mezidobí již byly žalobkyni po skončení daňových kontrol vyplaceny veškeré nadměrné odpočty tvrzené v daňových přiznáních, a to včetně jejich nesporné části, soud povolil změnu žaloby na žalobu zásahovou, jíž by se žalobkyně domáhala určení, že *„postup žalovaného, který po dobu trvání daňové kontroly daně z přidané hodnoty žalobce za zdaňovací období říjen 2015, prosinec 2015 a leden 2016 zadržoval žalobci nadměrný odpočet ze zdanitelných plnění, která nebyla plněními, jejichž předmětem byl nákup a prodej komodity řepkový olej, byl nezákonným zásahem.“* Usnesením ze dne 23. 11. 2020, č. j. 48 Af 21/2016-127, soud změnu žaloby připustil.
4. Žalobkyně již v původní žalobě zrekapitulovala, že výzvou k odstranění pochybností ze dne 1. 12. 2015 s ní žalovaný zahájil postup k odstranění pochybností ve věci DPH za říjen 2015, v rámci něž žalobkyni dne 17. 12. 2015 vyzval podle § 92 odst. 3 a 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění zákona č. 368/2016 Sb. (dále jen „daňový řád“) k prokázání použití správné sazby daně při uplatnění nároku na odpočet za dodaný řepkový olej, neboť z důkazů předložených žalovanému nevyplývalo, že nakoupený řepkový olej není využitelný pro výrobu potravin a že je oprávněně nárokována základní sazba DPH. Po předložení důkazů žalobkyně ve dnech 4. 3. 2016 a 14. 3. 2016 žalovaného vyzvala, aby vyměřil alespoň tu část nadměrného odpočtu, ohledně které žádné pochybnosti správce daně nepanují, tj. z přijatých plnění, která se netýkají obchodování se surovým řepkovým olejem, a dále první snížené sazby DPH za dodaný řepkový olej. Dne 28. 4. 2016 jí však žalovaný zaslal sdělení, jímž odmítl částečné vyměření s tím, že výsledky vyměřovacího řízení nejsou dosud známy a daň se za příslušné zdaňovací období stanovuje jako celek. Dne 11. 5. 2016 žalovaný zahájil u žalobkyně daňovou kontrolu DPH za říjen 2015 v rozsahu obchodu s komoditou řepkový olej a i k datu podání žaloby zadržuje nadměrný odpočet vykázaný žalobkyní za toto zdaňovací období, a to i tu jeho část, která je mezi účastníky nesporná, protože se netýká obchodování se surovým řepkovým olejem. Ve dnech 19. 2. 2016 a 1. 4. 2016 u ní žalovaný zahájil daňovou kontrolu za zdaňovací období prosinec 2015 a leden 2016, jejímž předmětem má být dle protokolu o jejím zahájení řádné daňové tvrzení k DPH v rozsahu obchodu s komoditou řepkový olej. Rozsah daňové kontroly přitom žalovaný vymezil jako *„všechny skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení v předmětu daňové kontroly vymezené daně za vymezená zdaňovací období“*. Jelikož žalovaný při zahájení daňové kontroly nebyl schopen blíže specifikovat důvody jejího zahájení před vyměřením daně, byl žalobkyni zadržen nadměrný odpočet za třetí (respektive čtvrtý) po sobě jdoucí kalendářní měsíc, čímž žalovaný vystavil žalobkyni výrazným problémům. Žalobkyně se bránila ve dnech 5. 5. 2016 a 7. 11. 2016 podáním podnětů na ochranu před nečinností podle § 38 daňového řádu k Odvolacímu finančnímu ředitelství (dále jen „OFŘ“), jimiž se domáhala bezodkladného vydání částečných platebních výměrů, avšak bezvýsledně, protože nadřízený správce daně podněty odložil.

5. Posléze v podání ze dne 21. 10. 2020 žalobkyně doplnila, že v mezidobí již došlo k ukončení daňové kontroly, po jejímž skončení byly žalobkyni vyměřeny platebními výměry žalovaného ze dne 17. 7. 2019 nadměrné odpočty ve výši odpovídající nesporným částem nadměrného odpočtu, jejichž vyplacení se svými žalobami domáhala, přičemž žalovaný během daňové kontroly neučinil žádné kroky směřující k případnému rozšíření jejího rozsahu. V odvolacím řízení pak byly platební výměry rozhodnutím OFŘ ze dne 9. 7. 2020 změněny tak, že žalobkyni byly vyměřeny nadměrné odpočty ve výši tvrzené v daňových přiznáních, a nyní se v odvolacím řízení řeší spor o výši úroku z daňového odpočtu.
6. Žalovaný i po změně žaloby odkázal na svou dosavadní argumentaci, v níž uváděl, že podle § 134 odst. 2 daňového řádu je předmětem daňového řízení daň, která se vztahuje ke zdaňovacímu období nebo k jednotlivé skutečnosti, v tomto případě tedy k měsíčnímu zdaňovacímu období, za něž lze daň vyměřit jen jako celek, neboť vrácení nadměrného odpočtu je vázáno na jeho předchozí vyměření. Daňový řád přitom nezná institut částečného nebo prozatímního vyměření daně. Zde žalovaný odkázal na § 134 odst. 3 daňového řádu a konstatoval, že vydáním platebního výměru by bylo vyměřovací řízení ukončeno a žalovaný by již nemohl vést řízení o sporné části DPH. Daňový subjekt má vůči státnímu rozpočtu pohledávku v případě vykázaného nadměrného odpočtu, avšak vyplacení finančních prostředků je nutno vázat na autoritativní stvrzení v podobě vyměření nadměrného odpočtu, teprve poté je správce daně oprávněn s finančními prostředky disponovat. Žalovaný je toho názoru, že je nutno rozlišovat mezi vznikem nároku na odpočet podle čl. 167 směrnice Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice o DPH“) a vznikem nároku na vrácení nadměrného odpočtu podle čl. 183 směrnice o DPH. Zatímco nárokem na odpočet je daň na vstupu u přijatých zdanitelných plnění užitých plátcem daně na uskutečnění jeho ekonomické činnosti, nadměrným odpočtem je rozdíl mezi daní na výstupu a odpočtem daně za zdaňovací období, je-li tento rozdíl záporný, tj. daň na výstupu je nižší než odpočet daně. S ohledem na konstrukci výpočtu podle čl. 179 směrnice o DPH se nadměrný odpočet váže ke zdaňovacímu období. Zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění zákona č. 360/2014 Sb. (dále jen „zákon o DPH“) je přitom podle žalovaného v souladu se směrnicí o DPH, a není zde tudíž prostor pro její přímou aplikaci. Na věc se podle žalovaného nevztahují ani žalobkyní zmiňované rozsudky Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“), neboť se týkaly případů automatického odložení vrácení nadměrných odpočtů na základě obecných výpočtů, jimž se daňový subjekt nemohl bránit důkazem neexistence daňového úniku (C-525/11), prodloužení lhůty pro vrácení nadměrného odpočtu v důsledku retroaktivní aplikace práva (C-107/10) nebo podmiňování vrácení nadměrných odpočtů u všech nově založených subjektů složením záruky (C-25/07). Případu žalobkyně se nedotýká ani rozsudek NSS ve věci *Kordárna*, neboť ten se nezabýval výplatou nároku na nadměrný odpočet, nýbrž kompenzací nepřiměřeně dlouho trvajícího prověřování uplatněného nadměrného odpočtu. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
7. Z jednání, jež si žalobkyně vyžádala, se žalovaný omluvil. Žalobkyně u jednání setrvala na žalobě v té podobě, jak žalobní petit formulovala v podání ze dne 16. 11. 2020. Poukázala na rozsudek SDEU a navazující rozsudek NSS v její věci, jimiž byla vyvrácena argumentace žalovaného a potvrzena protiprávnost jeho nečinnosti. Zdůraznila, že žalovaný nikdy nerozšířil daňovou kontrolu (a ani neformálně to nebylo naznačeno) nad rámec obchodů s řepkovým olejem, čemuž odpovídaly i vydané platební výměry, proti

nimž se žalobkyni úspěšně odvolala, takže jí nakonec byly vyměřeny nadměrné odpočty. Situace žalobkyně je tak obdobná jako ve věci, o níž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 7. 2020, č. j. 15 A 67/2019-124, konstatováním nezákonnosti zásahu. K dotazu soudu pak žalobkyně konstatovala, že je schopna podrobněji specifikovat i to, v nevyplacení jakých částek a za jaké období spatřuje nezákonný zásah, nicméně vzhledem k tomu, že se nehodlá dále domáhat náhrady škody v občanskoprávním řízení a ani nehodlá vést spor o rozsah nesporného nadměrného odpočtu, vystačí si s obecnou konstatací nezákonnosti jednání žalovaného. Spíše považuje za významnou otázku náhrady nákladů řízení, které byly v tomto řízení značné. V tomto směru žalobkyně též vznesla požadavek na zvýšení odměny za zastupování, s ohledem na obtížnost věci, v níž bylo nutné řešit nejasnou otázku evropského práva.

Podstatný obsah správního spisu

8. Z předloženého správního spisu vyplývá, že v návaznosti na podání přiznání k DPH za říjen 2015, v němž žalobkyně vykazala nadměrný odpočet ve výši 2 612 603 Kč, žalovaný žalobkyni adresoval dne 1. 12. 2015 výzvu k odstranění pochybností, v níž uvedl, že údaje o odpočtu DPH a nadměrném odpočtu se odlišují od dosavadního vývoje jejich daňových přiznání k DPH za poslední tři měsíce. V průběhu místních šetření ve dnech 7., 8. a 14. 12. 2015 žalobkyně podle pořízených záznamů předložila pracovníkům správce daně účetní evidence, faktury, objednávky, doklady o přepravě i smlouvy s dodavatelem ve vztahu k deklarovaným plněním, která se týkala široké plejády zemědělských komodit (vedle řepkového oleje např. mák, kmín, kukuřice, len, oves, ječmen). Dne 17. 12. 2015 žalovaný žalobkyni vyzval k prokázání skutečnosti, že nárok na odpočet uplatněný na základě vyjmenovaných 22 faktur vystavených dodavatelem Bohemia LYNX spol. s r. o. za nákup řepkového oleje byl oprávněně zařazen v základní sazbě DPH. Na to žalobkyně dne 4. 1. 2016 k důkazu předložila čestné prohlášení dodavatele o tom, že v roce 2015 obchodoval pouze s komoditou surový řepkový olej (CDRO), a protokol Celního úřadu pro Středočeský kraj o místním šetření, při němž bylo dne 26. 10. 2015 v areálu dodavatele zastiženo cisternové nákladní vozidlo, které podle dokladů mělo pro žalobkyni odtud převážet řepkový olej jejímu polskému odběrateli, byl odebrán vzorek řepkového oleje za účelem jeho kontroly a plná cisterna byla i převážena. Součástí spisu je dále i žádost žalobkyně o výplatu nadměrného odpočtu doručená žalovanému dne 26. 1. 2016, v níž žalobkyně upozorňuje, že v dané věci nemohlo dojít k daňovému úniku, neboť bylo doloženo, že dodavatel řepkového oleje odvedl DPH o sazbě 21 %, kterou žalobkyně nárokuje, a že žalobkyně dále tuto komoditu vyvezla do jiného členského státu, tj. bez daně. Dne 24. 2. 2016 pak žalovaný žalobkyni sdělil, že vzhledem k potřebě déletrvajícího prověřování považuje za potřebné zahájit daňovou kontrolu ve vztahu k deklarovaným plněním s komoditou surový řepkový olej od dodavatele Bohemia LYNX, spol. s r. o., a s tím souvisejícími osvobozenými dodáními do jiného členského státu. V průběhu jednání dne 10. 3. 2016 žalovaný na dotaz žalobkyně uvedl, že pochybnost o tom, zda v daňovém přiznání přiznala veškerá plnění na výstupu a veškerá přijatá plnění a zda přijatá plnění použila ke své ekonomické činnosti, již nemá. Pochybnosti však má o správnosti uplatněného odpočtu daně z přijatých plnění od plátce Bohemia LYNX spol. s r. o., a to co do správnosti uplatněné sazby a co do dodání tohoto řepkového oleje do Polska. K zahájení daňové kontroly došlo protokolem ze dne 11. 5. 2016 s tím, že předmětem daňové kontroly je řádné daňové tvrzení k DPH „za zdaňovací období říjen r. 2015 v rozsahu obchodu s komoditou řepkový olej tzn. přijatá zdanitelná plnění a z nich uplatněný nárok na odpočet a jeho další prodej (uskutečněná plnění)“. Vyrozuměním ze dne 12. 5. 2016

OFŘ odložilo podnět žalobkyně ze dne 11. 4. 2016 na ochranu proti nečinnosti, jímž se dožadovala vyměření nadměrného odpočtu v nezpochybněné části.

9. V případě zdaňovacího období prosince 2015 žalobkyně v přiznání k DPH uplatnila nadměrný odpočet ve výši 2 958 167 Kč. Daňová kontrola DPH za uvedené zdaňovací období byla u žalobkyně zahájena na základě protokolu ze dne 19. 2. 2016, a to výslovně pouze v rozsahu obchodu s řepkovým olejem. Správci daně byly při této příležitosti předloženy účetní a ostatní doklady za kontrolované období související s obchodem s řepkovým olejem. Dne 22. 2. 2016 a 4. 5. 2016 žalobkyně neúspěšně uplatnila stížnost a žádost o přešetření vyřízení stížnosti, v nichž brojila proti zadržení celého nadměrného odpočtu na základě pochybností dotýkajících se jenom jeho části.
10. V případě zdaňovacího období ledna 2016 žalobkyně v přiznání k DPH uplatnila nadměrný odpočet ve výši 1 559 241 Kč. Daňová kontrola DPH za uvedené zdaňovací období byla u žalobkyně zahájena na základě protokolu ze dne 1. 4. 2016 sice formálně bez omezení, k dotazům žalobkyně však bylo správcem daně sděleno, že prověřuje komplexní pochybnosti, jež se týkají obchodu se surovým řepkovým olejem, a to v souvislosti se sazbou daně a v souvislosti se zjištěním, že obchodovaný řepkový olej pochází z jiného členského státu a je následně zase do jiného členského státu dodán. I v tomto případě byly podle protokolu správci daně předloženy účetní a ostatní doklady za kontrolované období týkající se obchodu s řepkovým olejem. Již v den zahájení daňové kontroly přitom žalobkyně namítala, že neexistují žádné důvody pro to, aby jí byla zadržována ta část odpočtu, která není zatížena pochybnostmi správce daně. Toto podání bylo vyhodnoceno jako nedůvodná stížnost a stejně tak byla neúspěšná žádost o přešetření způsobu vyřízení stížnosti ze dne 24. 5. 2016. Podnět žalobkyně na ochranu před nečinností správce daně ze dne 7. 11. 2016, jímž se žalobkyně domáhala bezodkladného vydání částečného platebního výměru za zdaňovací období prosince 2015 a ledna 2016, OFŘ odložilo vyrozuměním ze dne 7. 12. 2016 jako nedůvodný.
11. Daňová kontrola se po celou dobu soustředila pouze na dodávky surového řepkového oleje polským odběratelům žalobkyně, resp. na zjištění původu obchodovaného oleje a jeho povahy (z hlediska sazebního zařazení), žádné jiné skutečnosti nebyly prověřovány ani zpochybňovány. Dne 10. 7. 2017 byl zástupce žalobkyně seznámen s výsledkem kontrolního zjištění za zdaňovací období říjen 2015 až leden 2016, kde správce daně žalobkyni snížil nárok na odpočet z dodávek řepkového oleje na vstupu, neboť neměla být užita 21 % sazba DPH, ale jen 15 %, a dále doměřil 15 % DPH z dodávek řepkového oleje na výstupu, jelikož podle správce daně žalobkyně neprokázala, že by zboží bylo dodáno do jiného členského státu. Za těchto podmínek správce daně určil, že žalobkyni náleží za říjen 2015 nadměrný odpočet ve výši 498 248 Kč, za prosinec 2015 nadměrný odpočet ve výši 1 278 428 Kč a za leden 2016 nadměrný odpočet ve výši 878 039 Kč.
12. Dne 19. 4. 2018 žalobkyně uplatnila další podnět na ochranu před nečinností, v němž nad rámec připomenutí skutečnosti, že část nadměrného odpočtu je podle průběhu daňové kontroly zjevně nesporná, brojila proti podle jejího přesvědčení zbytečnému doplňování dokazování. OFŘ dne 18. 5. 2018 i tento podnět odložilo jako nedůvodný.
13. Dne 13. 3. 2019 byl zástupci žalobkyně doručen přepracovaný výsledek kontrolního zjištění za zdaňovací období říjen 2015 až leden 2016, v němž správce daně uznal, že žalobkyně prokázala, že obchodovaný řepkový olej podléhá základní sazbě DPH, stejně jako jeho dodání do jiného členského státu, zároveň však vyhodnotil, že se žalobkyně

vědomě účastnila podvodného řetězce, a proto jí nenáleží právo na odpočet z těchto plnění na vstupu, ale ani osvobození při dodání do jiného členského státu na výstupu. Za těchto podmínek správce daně určil, že žalobkyni náleží za říjen 2015 nadměrný odpočet ve výši 175 487 Kč, za prosinec 2015 nadměrný odpočet ve výši 1 024 713 Kč a za **leden 2016** nadměrný odpočet ve výši **777 548 Kč**. V této výši byl žalobkyni nakonec i nadměrný odpočet vyměřen platebními výměry ze dne 17. 7. 2019, pouze za **prosinec 2015** byla výše nadměrného odpočtu s odkazem na podané dodatečné daňové přiznání ještě dále snížena na částku **1 016 331 Kč**. Nadměrné odpočty v této výši byly žalobkyni (podle údajů v rozhodnutích o výši úroku z neoprávněného jednání správce daně ze dne 28. 7. 2020) vyplaceny dne 19. 7. 2019.

14. V návaznosti na podaná odvolání pak ještě správce daně v předkládací zprávě doplnil, že ve zdaňovacím období **říjen 2015** byl chybou v psaní snížen daňový základ daně na výstupu o 7 000 Kč a navrhl příslušný platební výměr odpovídajícím způsobem změnit (z uvedeného plyne, že navrhoval snížení nadměrného odpočtu za tento měsíc na částku **174 017 Kč**). OFŘ nicméně nakonec rozhodnutím ze dne 9. 7. 2020 odvolání žalobkyně vyhovělo, uznalo, že v případě jednoho odběratele nebyla prokázána chybějící daň a v případě druhého odběratele vědomost žalobkyně o účasti v řetězci zasaženém daňovým únikem, a vyměřilo žalobkyni nadměrné odpočty v souladu s jejími daňovými přiznáními. Nadměrné odpočty za říjen 2015 ve výši 2 612 603 Kč, za prosinec 2015 ve výši 2 958 167 Kč a za leden 2016 ve výši 1 559 241 Kč byly žalobkyni (podle údajů v rozhodnutích o výši úroku z neoprávněného jednání správce daně ze dne 28. 7. 2020) vyplaceny dne 20. 7. 2020.

Posouzení žaloby soudem

15. Soud ověřil, že žaloby byly podány včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňují všechny formální náležitosti na ně kladené, což platí i pro změněnou žalobu (pokud jde o tvrzení žalobkyně, ta zjevně vychází již z původních žalob před změnou; změnil se pouze petit s ohledem na následný vývoj skutkového stavu). Vzhledem k tomu, že byly splněny všechny formální podmínky pro projednání zásahové žaloby, soud se namítaným zásahem zabýval věcně, a to podle skutkového stavu v době tvrzeného nezákonného zásahu (§ 87 odst. 1 s. ř. s., část věty za středníkem). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Podle § 5 odst. 3 daňového řádu správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob (dále jen „osoba zúčastněná na správě daní“) v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní.
17. Podle § 89 odst. 1 daňového řádu, má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností.
18. Podle § 90 odst. 3 daňového řádu, pokud správce daně shledá důvody k pokračování v dokazování, zahájí v rozsahu těchto důvodů daňovou kontrolu. Neshledá-li správce daně důvody k pokračování v dokazování, vydá do 15 dnů ode dne, kdy daňový subjekt podal návrh na pokračování v dokazování, rozhodnutí o stanovení daně.

19. Podle § 85 odst. 1 a 3 daňového řádu jsou předmětem daňové kontroly daňové povinnosti, tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně vztahující se k jednomu daňovému řízení. Správce daně předmět daňové kontroly prověřuje ve vymezeném rozsahu. Rozsah daňové kontroly lze v jejím průběhu rozšířit nebo zúžit postupem pro její zahájení.
20. Podle § 134 odst. 2 daňového řádu pro potřeby vymezení předmětu daňového řízení se daň posuzuje buď ke zdaňovacímu období, nebo ve vztahu k jednotlivé skutečnosti.
21. Podle § 105 odst. 1 zákona o DPH, vznikne-li v důsledku vyměření nadměrného odpočtu vratitelný přeplatek vyšší než 100 Kč, vrátí se plátcí bez žádosti do 30 dnů od vyměření nadměrného odpočtu. To neplatí, pokud vznikne vratitelný přeplatek změnou stanovené daně na základě dodatečného vyměření.
22. Žalovaný v nyní posuzované věci začal prověřovat řádná daňová tvrzení žalobkyně dříve, než byla daň za rozhodná zdaňovací období vůbec kdy vyměřena. Žalovaný prověřoval řádné daňové tvrzení žalobkyně nejprve v rámci postupu k odstranění pochybností (zdaňovací období říjen 2015), který posléze přešel do daňové kontroly, a v případě dalších zdaňovacích období (prosinec 2015 a leden 2016) přímo zahájil před vyměřením daně daňovou kontrolu, přičemž předmětem samotných daňových kontrol byla výslovně (a v případě lednového zdaňovacího období fakticky, jak bylo k dotazu zástupce žalobkyně zaprotokolováno) pouze zdanitelná plnění týkající se obchodu se surovým řepkovým olejem. Ostatní zdanitelná plnění (po prvotním prověření v říjnovém zdaňovacím období) nijak kontrolována nebyla a k dotazům zástupce žalobkyně žalovaný vždy konstatoval, že jeho kontrolní činnost je směřována jen k problematice řepkového oleje. Soud tak má obsahem správního spisu za prokázané, že již od okamžiku zahájení každé z dílčích daňových kontrol byla ostatní zdanitelná plnění nesporná.
23. Otázkou, zda lze vyměřit DPH pouze ve vztahu k části plnění uskutečněných v rámci jednoho zdaňovacího období, která nejsou předmětem prověřování, se zabýval Ústavní soud (dále jen „ÚS“) v nálezu sp. zn. II. ÚS 819/18, a Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“) v rozsudku ze dne 14. 5. 2020 ve věci C-446/18 *AGROBET CZ*.
24. Ústavní soud v uvedeném nálezu dovodil, že daňový řád výslovně nestanoví možnost státu prověřovat před vyměřením daně (a tedy ani zadržovat) nespornou část nadměrného odpočtu odvozenou od zdanitelných plnění, o kterých nejsou pochybnosti. Daňový řád (§ 90 odst. 3 ve spojení s § 85 odst. 1) umožňuje správci daně prověřovat před vyměřením daně pouze tu část plnění, o nichž existují důvodné pochybnosti; nedává však správci daně pravomoc zadržovat nespornou část nadměrného odpočtu odvozenou od těch zdanitelných plnění, která jako nesporná nemohou být předmětem prověřování. Daňový řád sice výslovně neumožňuje nakládat s nespornou částkou odděleně od částky sporné; rovněž však daňový řád v žádném svém ustanovení neumožňuje zadržovat nespornou částku společně s částkou spornou. Chybějící zákonný základ pro zásah do práv zcela jistě nelze nahradit konstatováním orgánu veřejné moci, že zákon neposkytuje konkrétní procesní postup, jak se tohoto zásahu do práv nedopustit. Správce daně může cíle řádného výběru daní dosáhnout i bez nezákonného zásahu do majetkových práv daňového subjektu, a sice rozdělením částky nárokovaného nadměrného odpočtu na částku spornou, odpovídající zdanitelným plněním, jež jsou předmětem šetření správce daně, a částku nespornou, kterou je možné daňovému subjektu bez dalšího přiznat a vyplatit. Daňový řád umožňuje opakovaně (dodatečně) vyměřit daň či odpočet daně nejen za celé zdaňovací období, ale i ve

vztahu k jednomu uskutečněnému zdanitelnému plnění, tj. k jednomu obchodnímu případu. Rozhodnutí správce daně o vyměření nesporné částky nadměrného odpočtu (tedy rozhodnutí ve smyslu § 101 odst. 1 daňového řádu) žádným způsobem nebrání pozdějšímu následnému vyměření daně u prověřovaných plnění, jak plyne z § 143 odst. 1 věty druhé daňového řádu.

25. SDEU se v rozsudku zabýval výkladem ustanovení směrnice o DPH v tom směru, zda z ní vyplývá povinnost vyplatit částečný nadměrný odpočet, byť jsou některé skutečnosti týkající se celkové daňové povinnosti za dané zdaňovací období předmětem prověřování. SDEU vyšel z toho, že z čl. 179 odst. 1 ve spojení s čl. 183 odst. 1 směrnice o DPH vyplývá, že nadměrný odpočet DPH je výsledkem aritmetické operace prováděné osobou povinnou k dani globálně za celé zdaňovací období, takže v přiznání k DPH může být takový nadměrný odpočet DPH uveden pouze v podobě jediného výsledku. Tato globální povaha výpočtu nadměrného odpočtu DPH však neznamená, že musí být tento nadměrný odpočet považován za nedělitelný celek, jež by nebylo možné rozdělit na spornou část odpovídající konkrétním plněním dotčeným rozsahem daňové kontroly a na nezpochybněnou část odpovídající konkrétním plněním, která rozsahem takové daňové kontroly dotčena nejsou. Směrnice o DPH zřetelně rozlišuje mezi hmotněprávními požadavky nároku na odpočet DPH a jeho formálními požadavky. Osoba povinná k dani je tedy sice povinna splnit podmínky pro uplatnění nároku na odpočet DPH, konkrétně podat jediné přiznání k DPH za celé zdaňovací období, avšak vzhledem k tomu, že tato směrnice nestanoví nic jiného, nelze této osobě následně bránit v částečném uplatňování hmotněprávních nároků, které jí z této kapitoly 1 plynou pro každé plnění. Nárok na odpočet DPH zaplacené na vstupu je tedy chápán ve vztahu ke konkrétnímu plnění. Články 179 a 183 směrnice o DPH, posuzované ve světle zásady daňové neutrality, nelze vykládat v tom smyslu, že by zásadně vylučovaly možnost identifikovat za určité zdaňovací období nezpochybněnou část nadměrného odpočtu DPH vykázaného v přiznání k DPH, jež by mohla být předmětem částečného převedení nebo vrácení tohoto nadměrného odpočtu. O nesporné části nadměrného odpočtu lze hovořit pouze tehdy, pokud částka splatné daně i částka odpočitatelné daně připadající na tato plnění jsou samy nesporné. Pokud však není daňový orgán při zahájení daňové kontroly nebo v jejím průběhu schopen vyloučit, že se po jejím skončení budou částky splatné a odpočitatelné daně odpovídající plněním, která nejsou rozsahem této kontroly dotčena, odchylovat od částek přiznaných osobou povinnou k dani, nelze odpovídající část příslušného nadměrného odpočtu DPH považovat za nespornou. Daňový orgán se ještě musí při zahájení předmětné daňové kontroly nebo v jejím průběhu přesvědčit, že údaje použité pro výpočet takovéto části již nebude možné do skončení této kontroly zpochybnit. K tomu, aby bylo možné část nadměrného odpočtu DPH považovat za nespornou, proto nestačí, když osoba povinná k dani jednostranně prohlásí, že existuje nezpochybněná část tohoto nadměrného odpočtu, ani když existenci takové části nasvědčuje jediný důvod, že při zahájení předmětné daňové kontroly daňový orgán tuto kontrolu omezil jen na určitá plnění osoby povinné k dani. Naopak je nezbytné, aby se daňový orgán přesvědčil zaprvé o tom, že nebude možné, aby případné nesrovnalosti, na něž má podezření, měly – pakliže se prokáží – dopad na částky splatné DPH a odpočitatelné DPH odpovídající plněním nedotčeným rozsahem této kontroly, a tudíž na částku nadměrného odpočtu DPH, která se jeví být nezpochybněná, a zadruhé o tom, že nebude nucen rozšířit rozsah této kontroly na všechna původně nekontrolovaná plnění či na některá z nich. Tyto skutečnosti musí jasně, přesně a jednoznačně vyplývat ze souboru podkladů v rámci daňové kontroly a z

relevantních okolností dané věci. Je třeba rovněž upřesnit, že možnost osoby povinné k dani dovolávat se existence nesporné části nadměrného odpočtu DPH za určité zdaňovací období tak, aby dosáhla jejího vrácení před skončením daňové kontroly, neznamená automaticky povinnost daňového orgánu vrátit tuto část předem, a to ani tehdy, když uzná její nespornou povahu. Z článku 183 směrnice o DPH totiž vyplývá, že členské státy jsou bez ohledu na podmínky, které samy stanoví, povinny vrátit nebo převést nadměrný odpočet DPH pouze v případě, kdy za dané zdaňovací období výše odpočtu daně překročí výši splatné DPH. Povinnost vrátit nebo převést nadměrný odpočet, kterou toto ustanovení členským státům ukládá, je tedy podmíněna existencí nadměrného odpočtu DPH za celé příslušné zdaňovací období. Za těchto podmínek je třeba mít za to, že v případě, kdy se osoba povinná k dani dovolává v rámci daňové kontroly existence nesporné části nadměrného odpočtu DPH, je daňový orgán povinen vrátit nebo převést pouze tu část nadměrného odpočtu DPH, kterou je schopen se zřetelem ke svým pochybnostem vyjádřeným u příležitosti této kontroly a s ohledem na relevantní okolnosti projednávaného případu určit jasně, přesně a jednoznačně, nezávisle na výsledku této kontroly a za celé zdaňovací období, které je předmětem počátečního přiznání k DPH. Vzhledem k tomu, že se taková povinnost vrátit nebo převést nadměrný odpočet vztahuje k určitému zdaňovacímu období, musí tedy platit nikoli ve vztahu k samotným částkám splatné daně a odpočitatelné daně, které odpovídají plněním nedotčeným rozsahem předmětné daňové kontroly a které daňový orgán identifikoval jako nesporné, nýbrž ve vztahu k části nadměrného odpočtu DPH, která bude nadále existovat nezávisle na výsledku této kontroly a která jako jediná může být v konečném výsledku považována za nespornou. V tomto ohledu je nutno poznamenat, že tato nesporná část nadměrného odpočtu DPH může být případně nižší než část nadměrného odpočtu nárokováná osobou povinnou k dani a vztahující se k uvedeným částkám uznaným daňovým orgánem za nesporné.

26. Ke vztahu právního názoru ÚS a SDEU uvedl NSS v rozsudku ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 Afs 271/2017-191, že je lze považovat v zásadě za shodné. Doplnil, že nespornou část nadměrného odpočtu zmiňovanou ÚS je třeba určit tak, jak plyne z rozsudku SDEU.
27. Tyto závěry formulované NSS, ÚS a SDEU ve shora uvedených rozhodnutích jsou v nynějším řízení pro soud závazné (ať již z důvodu obecné závaznosti rozhodovacích důvodů vyslovených v náleзовé judikatuře ÚS, nebo proto, že uvedený rozsudek NSS i SDEU byl vydán přímo v této věci) a soud se proto od nich nemůže a nesmí na základě argumentace žalovaného odchýlit. Je tudíž nadbytečné se k právní argumentaci žalovaného vyjadřovat, jelikož odpověď na ni poskytují právě shora shrnutá odůvodnění zmíněných rozsudků, resp. nálezu, s nimiž se navíc zdejší soud plně ztotožňuje, ostatně se ve významné míře překrývají s jeho úvahami vyslovenými již v prvním rozsudku vydaném v této věci. Pokud jde o zrušující rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2017, č. j. 6 Afs 264/2016-44, jeho závazný právní názor byl zjevně překonán shora citovanou judikaturou ÚS a SDEU, a proto jím soud již není v řízení o žalobě týkající se zdaňovacího období říjen 2015 nadále vázán. Nyní tak již zbývá pouze právní názor ÚS a SDEU aplikovat na konkrétní věc žalobkyně. Při této aplikaci soud vycházel též z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2021, č. j. 55 Af 29/2019-34, v němž se zabýval jinou zásahovou žalobou týkající se do jisté míry podobné problematiky.
28. Pokud jde o to, jaké částky bylo namíste považovat za nesporné, soud již v předchozím rozsudku nastínil (s obdobnou logikou jako SDEU), že se mělo jednat o takovou část

nadměrných odpočtů z plnění nesouvisejících se spornými transakcemi, jež by nebyly dotčeny ani případným přehodnocením zdanění sporných transakcí v té nejhorší, rozumně očekávatelné variantě. Soud přitom považuje za vhodné odkázat v rámci správního spisu na dodatečné platební výměry ze dne 17. 7. 2019, jež (s výjimkou vlivu početní chyby zmíněné v předkládací zprávě žalovaného k odvolání žalobkyně) rozsahem přehodnocení zdanění sporných transakcí představují právě onen nejhorší možný případ, kdy byla žalobkyni v souvislosti se spornými plněními zařazenými do základní sazby daně nejen doměřena v plném rozsahu daň na výstupu, ale navíc v plném rozsahu i odepřena daň na vstupu. Lze tedy konstatovat, že nezákonnost u zadržování nesporné části nadměrných odpočtů je dána v případě zdaňovacího období prosince 2015 co do částky 1 016 331 Kč a v případě zdaňovacího období leden 2016 v rozsahu částky 777 548 Kč. V případě zdaňovacího období říjen 2015 dosahovala nezákonně zadržovaná částka nadměrného odpočtu 174 017 Kč.

29. Pokud jde o trvání nezákonného zásahu, zadržování takto definované nesporné části nadměrných odpočtů trvalo až do dne 18. 7. 2019 (včetně). Tyto částky (resp. za říjen 2015 částka mírně vyšší) byly žalobkyni na základě platebních výměrů vyplaceny následujícího dne.
30. Určení počátku nezákonného zásahu je ovšem složitější. Na základě obsahu správního spisu soud považuje za prokázané, že o nespornosti jiných zdanitelných plnění než týkajících se obchodu s řepkovým olejem bylo možno hovořit s ohledem na výslovné údaje o rozsahu kontrol či prohlášení správce daně ode dne zahájení daňových kontrol, tj. ode dne 19. 2. 2016 (prosinec 2015) a 1. 4. 2016 (leden 2016), v případě zdaňovacího období říjen 2015 pak již ode dne 10. 3. 2016, kdy v protokolu o ústním jednání správce daně v návaznosti na dotazy zástupce žalobkyně konstatoval, že veškeré jeho pochybnosti se již týkají (pouze) transakcí se surovým řepkovým olejem. Další zadržování nesporné části nadměrných odpočtů po těchto datech naráží na mantinely ústavního práva a evropského práva, a třebaže žalovaný nepochybil, jestliže zahájil daňové kontroly za účelem prověření zdanění sporných obchodů, měl po těchto datech (i s ohledem na výslovné požadavky žalobkyně) bezodkladně přistoupit k vyměření nesporné části odpočtů.
31. Protože se požadovaná deklarace nezákonnosti zásahu žalovaného ovšem týká zadržování peněžních prostředků, samotný počátek nezákonného zásahu nelze ztotožňovat se samotným zahájením daňových kontrol, jelikož podstatný je okamžik, kdy žalovaný měl povinnost uvedené nesporné částky žalobkyni skutečně vyplatit. Vyplacení nesporné části nadměrných odpočtů musí zásadně předcházet jejich vyměření částečnými platebními výměry, jež by se staly předběžně vykonatelnými dnem jejich doručení (§ 103 odst. 2 ve spojení s § 109 odst. 5, § 101 odst. 5 a 6 a § 42 daňového řádu), a to nejpozději uplynutím 10 dnů. Podle § 105 odst. 1 zákona o DPH byl následně žalovaný povinen příslušné částky vyplatit do 30 dnů. Samotné zpracování částečných platebních výměrů je možné pouze na základě bližšího seznámení s účetními záznamy, na základě nichž správce daně rozklíčuje jednotlivá zdanitelná plnění tvořící v daňovém přiznání ve svém součtu jednotlivé položky, rozdělí je na sporné a nesporné a následně znovu spočte daň se zohledněním (pro daňový subjekt „nejnebezpečnější“) varianty posouzení sporných zdanitelných plnění, která ještě v daném stupni prověřování není vyloučena. Byť samotná předběžná úvaha o nejrizikovější variantě a spočtení příslušné varianty výše daně by neměla být pro správce daně nijak významně časově náročná, časové nároky jsou nepochybně spojeny s procesem rozklíčování jednotlivých transakcí společně vytvářejících údaje zahrnuté daňovým

subjektem do jeho daňového přiznání. Nejsou-li zde ovšem dány žádné mimořádné okolnosti (enormní rozsah transakcí nebo obtížná zpracovatelnost účetní dokumentace, jež ale sama nezpochybňuje evidovaná plnění), měla by k takovému rozklíčování správci daně bezpečně stačit lhůta 30 dnů od okamžiku, kdy je mu předána potřebná účetní dokumentace. Potřebné podklady žalovaný obdržel v případě zdaňovacích období prosinec 2015 a leden 2016 při zahájení daňové kontroly, v případě října 2015 však jimi disponoval již z místního šetření konaného ve dnech 7., 8. a 14. 12. 2015, tedy s dostatečným předstihem na to, aby již dne 10. 3. 2016 mohl o výši nesporného nadměrného odpočtu rozhodnout. Protože žalovaný neuvádí žádné okolnosti, pro něž by neměl být výjimečně schopen při zahájení daňové kontroly za říjen 2015, resp. v 30denní lhůtě po zahájení zbývajících daňových kontrol sporná zdanitelná plnění rozklíčovat a v návaznosti na to určit výše nesporných nadměrných odpočtů za předmětná zdaňovací období, určil soud, že nezákonný zásah započal v případě zdaňovacího období říjen 2015 dnem 20. 4. 2016, v případě zdaňovacího období prosinec 2015 dnem 2. 5. 2016 a v případě zdaňovacího období leden 2016 dnem 13. 6. 2016, tj. jako 70. den (30 + 10 + 30, avšak s přihlédnutím k tomu, že uvedené dílčí lhůty končí dle § 33 odst. 4 daňového řádu vždy až nejbližší pracovní den) po dni zahájení daňové kontroly, resp. 40. den v případě zdaňovacího období říjen 2015.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Soud na základě výše uvedeného uzavřel, že se žalovaný dopustil jemu vytýkaného nezákonného zásahu, jelikož byl povinen ve shora popsanych lhůtách a částkách žalobkyni vyplatit nespornou část nadměrných odpočtů ještě před skončením daňové kontroly. Jednalo se zcela nepochybně (na rozdíl od nevydání částečných platebních výměrů) o faktický zásah, dotýkající se přímo a bezprostředně žalobkyně, jenž byl nadto z důvodů popsanych ÚS a SDEU neústavní, odporující unijnímu právu, a tedy v posledku též nezákonný. Proto soud prvním výrokem vyslovil jeho nezákonnost (§ 87 odst. 1 s. ř. s.), přičemž vázán žalobním petitem, konstatoval tuto nezákonnost jen v obecné rovině (podrobnější odůvodnění v tomto směru pouze slouží k ověření, že v každém ze sporných zdaňovacích období zde alespoň nějaká výše nesporného nadměrného odpočtu byla a že žalovaný skutečně byl v každém z nich v prodlení se svou platební povinností).
33. Jelikož byla žalobkyně plně procesně úspěšná, má právo na náhradu nákladů v plné výši. Náhradu nákladů řízení soud určil ve výši 183 579,84 Kč, jež je splatná v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně (§ 160 odst. 1 část věty za středníkem a § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.). Soud přitom vyšel z obsahu soudních spisů a k vyčíslení předloženému žalobcem přihlédl potud, pokud neodporovalo obsahu spisového materiálu, jelikož o výši náhrady nákladů řízení soud rozhoduje z moci úřední (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 8. 2014, sp. zn. 22 Cdo 2821/2014).
34. Tato částka sestává z náhrady nákladů právního zastoupení, která je v první řadě tvořena odměnou advokáta ve výši 109 950 Kč sestávající z odměny za 11 úkonů právní služby po 3 100 Kč [3 x převzetí a příprava zastoupení, 3 x sepsání žaloby, 3 x sepsání repliky, 1 x vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného a 1 x účast u jednání soudu dne 4. 10. 2016 podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], za 3 úkony právní služby ve dvou spojených věcech po 5 100 Kč [účast u jednání soudu dne 13. 6. 2017, sepsání kasační

stížnosti včetně jejího odůvodnění a vyjádření k rozsudku SDEU podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 12 odst. 3 advokátního tarifu], za 3 úkony právní služby ve dvou spojených věcech po 10 200 Kč [sepis odůvodněné žádosti o nařízení jednání SDEU a vyjádření k žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce a účast na jednání SDEU dne 11. 9. 2019 podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a g) a § 12 odst. 3 s navýšením na dvojnásobek pro mimořádnou obtížnost podle § 12 odst. 1 advokátního tarifu], za 2 úkony právní služby ve třech spojených věcech po 7 100 Kč [sepis změny žaloby a účast u jednání soudu dne 18. 2. 2021 podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a g) a § 12 odst. 3 advokátního tarifu], za 1 úkon právní služby ve třech spojených věcech po 14 200 Kč [sepis návrhu na podání předběžné otázky (ten byl sice podán zvlášť v řízení sp. zn. 48 Af 21/2016 před spojením věcí a zvlášť v řízení sp. zn. 48 Af 3/2017 po spojení dvou věcí, obsahově se však obě podání lišily jen minimálně, proto je soud hodnotil jako jedno podání ve třech spojených věcech) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 12 odst. 3 s navýšením na dvojnásobek pro mimořádnou obtížnost podle § 12 odst. 1 advokátního tarifu] a za 1 úkon právní služby po 1 550 Kč [sepis vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 2 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu]. Soud žalobkyni nepřiznal odměnu za 1 úkon právní služby po 4 550 Kč (sepis návrhu na zastavení řízení pro uspokojení žalobkyně), neboť jej vyhodnotil jako neúčelně vynaložený úkon. Další součástí nákladů na právní zastoupení je náhrada hotových výdajů advokáta za 21 úkonů právní služby po 300 Kč, celkem tedy 6 300 Kč.

35. Kromě k nákladům na právní zastoupení náleží náhrady za zmeškaný čas advokáta cestou ke 3 jednáním u Krajského soudu v Praze v rozsahu 6 půlhodin po 100 Kč a cestou k jednání před SDEU v rozsahu 44 půlhodin po 100 Kč dle § 14 advokátního tarifu, celkem tedy 5 000 Kč, a cestovné. Cestovné k jednání dne 4. 10. 2016 dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, § 157 zákoníku práce a § 1 a § 4 vyhlášky č. 385/2015 Sb. na trase Hradec Králové – Praha a zpět osobním automobilem Mitsubishi Lancer při vzdálenosti tam a zpět celkem 240 km, spotřebě benzínu automobilového 95 oktanů v kombinovaném provozu (viz též § 158 odst. 4 věta třetí zákoníku práce) 7,6 l na 100 km, sazbě základní náhrady 3,80 Kč/km a vyhláškou stanovené ceně paliva 29,70 Kč/l činí 1 453,72 Kč (zde soud vyšel z údajů vyúčtovaných bezprostředně po jednání, a nikoliv z odlišných údajů tvrzených v roce 2021). Cestovné k jednání dne 13. 6. 2017 dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, § 157 zákoníku práce a § 1 a § 4 vyhlášky č. 440/2016 Sb. na trase Hradec Králové – Praha a zpět osobním automobilem O.. Z. T. při vzdálenosti tam a zpět celkem 240 km, spotřebě benzínu automobilového 95 oktanů v kombinovaném provozu (viz též § 158 odst. 4 věta třetí zákoníku práce) 6,7 l na 100 km, sazbě základní náhrady 3,90 Kč/km a vyhláškou stanovené ceně paliva 29,50 Kč/l činí 1 410,36 Kč. Cestovné k jednání dne 18. 2. 2021 při shodných údajích a sazbě základní náhrady 4,40 Kč/km a ceně paliva 27,80 Kč/l podle § 1 a § 4 vyhlášky č. 589/2020 Sb. činí 1 503,02 Kč. Konečně cestovné k jednání SDEU dne 11. 9. 2019 soud přiznal ve výši odpovídající prokázané ceně zpáteční letenky Praha – Mnichov – Lucemburk – Mnichov – Praha ve výši 11 072 Kč, a to spolu s náhradou prokázaných výdajů na ubytování ve výši 5 938,87 Kč.
36. K tomu je podle § 57 odst. 2 a § 35 odst. 2 věty druhé s. ř. s. třeba dále připočíst náhradu DPH ve výši 21 % z výše uvedených částek odměny a náhrad, tj. 29 951,87 Kč, a konečně ještě zaplacené soudní poplatky ve výši 11 000 Kč (3 x 2 000 Kč za žaloby a 1 x 5 000 Kč za kasační stížnost).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. února 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu